

РЕШЕНИЕ

№ 2635

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10282** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. А. Т., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.8, к-т 12, чрез адв. Д. П., срещу Заповед рег. № 8121К-12337 от 02.10.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.204, т.1, чл.194, ал.2, т.1, предл.1 и т.4, чл.197, ал.1, т.6 и чл.203, ал.1, т.7, предл.2 и т.13, вр. чл.226, ал.1, т.8 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на акта поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, неспазване на установената форма и неправилно приложение на материалния закон. Визира нарушения на чл.210, ал.1, чл.195, чл.205, чл.206 и чл.207 от ЗМВР. Счита, че е допуснато неправилно смесване на нарушения на служебната дисциплина и на Етичния кодекс (ЕК). Не ставало ясно как е нарушен ЕК, кога и как е уронен престижът на службата, с какви доказателства се установява това. Твърди, че не е разкрита обективната истина по случая, нито са събрани доказателства, а наказанието било наложено извън законоустановените срокове и при несъответствие с целта на закона. Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В писмена защита от 25.03.2024 г. поддържа, че за да обоснове дисциплинарно наказание дисциплинарно наказващият орган (ДНО) е приел за установени и доказани

факти, които имат характер на престъпни обстоятелства при липса на влязла в сила наказателна присъда за същите обстоятелства. Предвид това Т. бил уволнен в нарушение на презумпцията за невинност в резултат от недоказано виновно извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.203, ал.1 от ЗМВР, което било поставено в зависимост от установяване на факта на извършено престъпление с влязла в сила осъдителна присъда. Намира вмененото му нарушение за недоказано, тъй като било подкрепено само с едно сведение - това на лицето И. Ф.. Никое от останалите лица подписали сведения, приложени по ДП /вкл. служители на РУ и служители на Д./ не били свидетели и не можело да потвърдят твърденията на Ф.. Другите, приложени в дисциплинарната преписка обяснения касаели събития от 22.03.2023г., когато е имало СПО - организирана от Д. среща на И. Ф. с Т., след която в колата на Т. били намерени 2000 лв. Никой не бил свидетел очевидец на непосредственото даване на пари от И. Ф. на Т.. Излага подробни съображения, че доказателствата удостоверяват добросъвестната работа на Т. по пр.преписка №52798/22 по описа на СРП, с което наказаното лице е изпълнило задължението си по чл.67 ЗМВР в качеството си на полицейски орган да положи дължимите усилия за разкриване и разследване на конкретното престъпление. Твърди, че е направено недопустимо смесване на нарушения на служебната дисциплина и нарушения на Етичния кодекс, тъй като срещу него било образувано дисциплинарно производство (ДП) за поведение, несъвместимо с етичните правила и уронващо престижа на службата, но това поведение от фактическа страна покривало състав на престъпление, за което е привлечен като обвиняем. ДНО следвало да изчака произнасянето на наказателния съд с влязла в сила осъдителна присъда, която по силата на чл.300 ГПК била задължителна за него. Поддържа, че не е извършил действия, с които да е нарушил Етичния кодекс и да е уронен престижът на службата. Изброените в приложената към ДП информация медийни публикации не били инициирани от него, а съдържащите се в тях твърдения за допуснати от него неправомерни деяния били недоказани. Липсвали настъпили вредни последици. Визира допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като за писмените показания и обяснения на свидетелите в хода на ДП не било записано да са давани пред член/членове на дисц. комисия и нито едно от тях не съдържащо подпис на лицата, пред които са дадени. Това било указание, че обясненията били подготвени предварително като писмен текст и само са входирани от подписалите ги лица. Този начин на работа лишил дисц. комисия от възможността да установи обективната истина, тъй като не била проведена среща с лицата за установяване на относимите факти и обстоятелства. Разпитът в хода на съд. производство на тримата свидетели - служители на Д. доказвал, че същите нямат никакви лични впечатления за твърдените от Ф. неправомерни действия на Т., но давали обяснения, в които целенасочено преразказвали твърденията на Ф.. Доказало се, че служителите на Д. са изпратили първоначално подписани от тях писмени текстове с отговори на предварително зададени им въпроси, които са станали част от ДП, независимо че не представляват „обяснения“ по смисъла на ЗМВР. Обжалваната заповед недопустимо била връчена на служителя по време на разрешен и ползван от него отпуск за гледане на дете. Твърди се, че цялостното поведение на служителя по време на службата не е взето предвид от ДНО при налагане дисц. наказание „уволнение“, което не било в съответствие със закона.

Ответникът министър на вътрешните работи оспорва жалбата чрез юрк. П.. Поддържа, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в установената

за това писмена форма, при спазване на процесуалните изисквания за издаването ѝ, съобразена е с целта и разпоредбите на приложимия материален закон. Подробни съображения излага в писмена защита от 21.03.2024 г. Счита, че доказано, че Т. е използвал служебното си положение за получаване на облага от трети лица, като е получил сума от И. Ф. под претекст, че няма да извърши действия по служба във връзка с установяване на факта настъпила ли е трудова злополука със З. на обект на Ф.. Тези действия на служителя били в нарушение на разпоредби на ЕК, тъй като в качеството си на държавен служител в МВР жалбоподателят е бил длъжен да съобразява действията си с общоприетите правила за поведение в обществото. Като нарушени сочи разпоредбите на т. 15, 17, б. „а“, „в“, „д“ и „ж“, 19, 20, 25, 42, 45, 49 и 50 от ЕК. В допълнение поддържа, че деянието на Т. е станало известно на широк кръг лица, видно от публикациите в средствата за масово осведомяване, с което същото безспорно уронва престижа на службата, тъй като създава впечатление, че полицейските служители могат да извършват неправомерни действия с цел да създават облага за себе си, която не им се следва. Визира високата чувствителност на обществото ни при установяване на подобни факти. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На основание чл. 207, ал. 1, т.1 от ЗМВР със Заповед № 8121К-1765/28.02.2023 г., изменена със Заповеди № 8121К - 3928/25.04.2023 г., № 8121К - 4511/17.05.2023 г., 8121К - — 4740/26.05.2023 г. и 8121К - 6051/27.06.2023 г. на министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарното производство (ДП) срещу инспектор В. А. Т. - разузнавач IV степен в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ към 09 Районно управление при СДВР, по данни за допуснато тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 и т. 4 от ЗМВР – „неизпълнение на разпоредбите на този закон“ (чл. 67 от ЗМВР Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления) и „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“ (нарушение на т.т. 15, 17, 19, 20, 25, 42, 45, 49, 50), съставомерно по чл. 203, ал. 1, т.7, пр.2 и т. 13 от ЗМВР „..... използване на служебно положение за лична облага или облага на трети лица“ и „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, за което се налага дисциплинарно наказание уволнение.

Определен е състав на дисциплинарно разследващ орган (Д.). Определен е 4-месечен срок за извършване на дисциплинарно разследване. Служителят е получил копие от заповедта за образуване на ДП на 06.03.2023 г. Със заповед от 17.05.2023 г. е определен нов член на Д., а със заповед от 27.06.2023 г. е предоставен нов, удължен срок на до 28.08.2023 г. на Д. за изготвяне на становище за резултатите от дисциплинарното разследване. Всички заповеди са връчени редовно на служителя.

Със Заповед № 8121К - 4740/26.05.2023 г. инспектор В. Т. е възстановен на длъжност разузнавач IV степен в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ към 09 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, считано от 29.05.2023г. Със Заповед № 513з - 4910/02.06.2023 г. на директора на СДВР на инспектор В. Т. е разрешено ползването на отпуск за отглеждане на дете за остатъка до 410 дни, считано от 05.06.2023 г. до 02.08.2023 г. включително. Със Заповед №

513з - 7471/02.08.2023 г. на директора на СДВР на инспектор В. Т. е разрешено ползването на допълнителен отпуск за отглеждане на дете до навършване на 2-годишната му възраст, считано от 03.08.2023 г. до 18.07.2024 г. включително.

В хода на дисциплинарното производство, след извършена проверка в електронния деловоден регистър на 09 РУ - СДВР е установено, че на 19.12.2022 г. е регистрирана прокурорска преписка с вх. № 338400 - 15665/19.12.22 г. по описа на 09 РУ - СДВР, постъпила по пощата с пр. пр. № 52798/15.12.22 г. по описа на СРП. Преписката е предадена деловодно на гл. инспектор Д. И. - началник на сектор П. при 09 РУ - СДВР, която я е разпределила за работа на инспектор В. Т.. С постановление от 14.12.2022 г. наблюдаващ прокурор В. Ч. дала указания за изпълнение (общо 9 точки) и 2-месечен срок за извършване на проверка. На 01.02.2023 г. Т. поиска удължаване на срока с един месец, което искане е уважено – определен е срок до 19.03.2023 г.

С писмо № 3384р – 25510 от 07.06.2023 г. е изискана писмена справка от началник сектор „Административен“ при 09 РУ - СДВР, от която да е видно дали в периода от 19.12.2022 г. до 22.02.2023 г. вкл., лице с имена И. А. Ф. е посетил сградата на 09 РУ - СДВР, вписан ли е в книгата за пропускателен режим за посетители в сградата на 09 РУ - СДВР, кой служител го е приел, като бъдат приложени копия на страниците, където това е отразено. В отговор е получено писмо № 3384р – 25708 от 08.06.2023 г., в което е посочено, че след извършена проверка в хартиените дневници - книга за пропускателния режим на пост №1 в 09 РУ - СДВР с № 3384р - 45922/25.10.2022 г. и № 3384р - 54273/12.12.2022 г. не се установяват данни в периода от 19.12.2022 г. до 22.02.2023 г. вкл., лице с имена И. А. Ф. да е посетил сградата на 09 РУ - СДВР

С писмо № 3384р – 25848 от 08.06.2023 г. е изискана писмена справка от началник сектор „Административен“ при 09 РУ – СДВР, от която да е видно дали в периода от 19.12.2022 г. до 22.02.2023 г. вкл., дали лице с имена Б. Б. З. е посетил сградата на 09 РУ- СДВР, вписан ли е в книгата за пропускателен режим за посетители в сградата на 09 РУ - СДВР, кой служител го е приел. В отговор е получено писмо № 3384р – 26234 от 12.06.2023 г., че след извършена проверка в хартиените дневници се установяват данни, че в периода от 19.12.2022 г. до 22.02.2023 г. вкл., лице с имена Б. Б. З. е посетил сградата на 09 РУ - СДВР - на дата 02.02.2023 г. записан под № 533 като посетител, взет от служителя В. Т. от сектор „П.“ при 09 РУ- СДВР в 09,35 часа, напуснал сградата в 12,00 часа на същата дата. Предоставени са заверени копия от книга за пропускателен режим на пост №1 при 09 РУ □ СДВР с № 3384р - 54273/12.12.2022 г. и вътрешни страници, където е записано лицето като посетител.

Сведения по производството са снети от общо тринадесет лица, от които единадесет служители на МВР - четирима от 09 РУ - СДВР, трима от дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, двама от 07 РУ - СДВР, двама от О. - СДВР и двама граждани. Към материалите са приложени сведения от служителите на МВР: Д. Й. И. - началник сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 09 РУ - СДВР; К. Г. П. - експерт в група „ЕКД“ в 09 РУ - СДВР, Ф. В. С. - началник група „ЕКД“ в 09 РУ - СДВР; А. М. З. - разузнавач V степен (ЕКД) в група „ЕКД“ в 09 РУ - СДВР, К. С. К. - полицаи в група „ООР“ на сектор „Охранителна полиция“ при 07 РУ - СДВР, К. Л. С. - старши полицаи в група „ООР“ на сектор „Охранителна полиция“ при 07 РУ - СДВР, Р. И. З. - инспектор при Д. - МВР, Д. В. С. - ВПД началник сектор при Д. - МВР; С. К. Т. - младши експерт в 01 група 04 сектор „Химия и биология“ към О. - СДВР, В. Е. Д. - младши експерт в 02 група 03 сектор „Експертизи и фотография“ към О. - СДВР, М. Б. Т. - инспектор в Д. - МВР и гражданите И. А. Ф. и Б. Б. З..

Същите подробно са възпроизведени в Обобщена справка рег. № 513р-81430 от 15.08.2023 г. и в Становище рег. № 513р-82650 от 18.08.2023 г. на Д., поради което не следва да се възпроизвеждат за целите на настоящето решение.

Показателно е сведение № 513000 – 38101 от 06.06.2023 г., дадено от И. А. Ф., в присъствието на адвокат Ц. Б.. В него се посочва, че Ф. е управител на фирма „Юлкрис“ ЕООД с адрес [населено място] влас, [улица] и е упълномощен да управлява фирмата - да сключва договори, да работи с банки и др. дейности. В началото на 2023 г., не помни точно месец и дата, с него се свързал по телефона служител на 09 РУ и попитал кога ще му е удобно да отиде в районното да разговарят. Същият се представил като разследващ полицай Т.. Обадил му се от тел. № [ЕГН]. Уговорили се след ден или два да отиде в районното и той отишъл. На входа на районното се свързал с Т. по телефона и му казал, че е отпред. След малко той слязъл, носел папки от Инспекцията по труда, показал му снимки и му казал, че го вика по повод разследване с Б. З. - бивш служител на Ф., който твърдял, че е паднал на негов обект. Ф. отговорил, че Б. З. не е паднал на негов обект, няма такъв инцидент, същият е паднал в дома си и му се обадил. Ф. лично го карал до Пирогов, дори му купил ботуш и нямало за какво да се притеснява. Т. му казал, че много ще го разпитват, З. е хванал мастит адвокат и имал някакъв запис, на който се виждало, че З. е паднал и ще го съди за много пари. Ф. му казал, че това не отговаря на истината и не се притеснявал. Т. казал, че ако на този запис експертът каже, че е З. ще има големи главоболия и по - добре да почерпи, за да приключи всичко и да не го викат повече. Ф. попитал какво да почерпи и Т. отговорил, че ще му каже на другия ден. Целия този разговор се състоял на пейките до стълбите на районното управление. Ф. си тръгнал и на следващия ден Т. му звъннал по телефона и му казал, че има яснота каква да е почерпката и да отиде до районното да се разберат. На следващия ден - петък, се видяли се пак пред 09 РУ и Т. му казал, че почерпката е общо 5000 лева, като от тях 2000 лв. трябва да се дадат на експерта от 09 РУ, 2000 лева за шефката на 09 РУ и 1000 лева за него, „защото не бил лаком“. Казал му, че най-спешни били 2000 лв. за експерта и трябва да ги даде, ако може веднага. Ф. му казал, че му трябва няколко дни и срещата приключила. Вечерта се прибрал в [населено място] бряг и се срещнал по работа с негов познат, служител в МВР и му споделил за случая с Т.. Той го посъветвал да не дава никакви пари. Неговия познат му казал, че ще му се обадят от С.. На следващата седмица му се обадил инспектор Т. и му казал да отиде пред сградата на МВР на ул. „6-ти септември“. Там Ф. обяснил подробно всичко до момента. По-нататък съдействал на органите на МВР за подготовката на цялото мероприятие. Дал показания пред прокурор, след това и пред съдия. Междувременно Т. продължавал да му звъни, като го питал какво става с парите. Ф. отлагал, тъй като течала полицейска операция, затова намирал различни оправдания, че не може да даде веднага парите. През цялото време той не търсел Т., само Т. го търсел, като настоявал за спешните 2000 лева за експерта. Служители от Дирекция „Вътрешна сигурност“ (Д.) - МВР в деня на операцията му дали 2000 лв., които трябвало да предаде на Т.. Тези пари били описани в протокол със серийни номера. Ф. се обадил на Т. и му казал, че е готов с парите. Предложил да се срещнат срещу неговия обект, който се

намирал на [улица]в [жк], близо до магазин „Б.“. Разбрали се с Т., че той ще дойде директно на паркинга на магазин „Б.“, за да си вземе парите. Това било съгласувано със служителите, които провеждали полицейската операция. На същия ден, в който му били дадени парите от Д., около 13:00-14:00 часа Ф., чакал Т. на паркинга на магазин „Б.“ в ж.к.Л. - 8. Т. дошъл с автомобил, бил сам в колата и не влязъл на паркинга, спрял на булеварда на пътното платно, бързал, казал, че няма много време. Ф. отишъл при него, влязъл в автомобила му, седнал до него на предна дясна седалка, извадил от чантичката, която носел през рамо, сумата в банкноти в лева - общо 2000 лева, които му дал. Т. преброил парите два пъти и му казал :“А. за другите малко по-сериозно, по-бързичко, за да нямаш проблем“, парите останали в Т., а Ф. излязъл от автомобила и в този момент били обградени от полицаи, които задържали Т.. След задържането на Т., Ф. бил призован и дал сведения пред прокурор, предоставил и разпечатка за проведените телефонни разговори с Т..

В сведение № 513000 – 38703 ОТ07.06.2023 г. Б. Б. З. посочил, че през месец август 2022 г. започнал работа като кофражист на строителен обект, находящ се в [населено място], [жк], [улица]или номер 67 или номер 69, като едва на 08.11.2022 г. разбрал, че фирмата, в която е работил се казва „Юлкрис“ ЕООД с адрес [населено място] влас, [улица]. На 09.11.2022 г. З. претърпял трудова злополука, при която получил съдействие от И. Ф.. На 08.12.2022 г. отишъл до НОИ и оттам му казали, че първият му болничен е от 08.11.2022 г., а от 07.11.2022 г. е с прекратен трудов договор. З. не бил подписвал трудов договор, както и заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, не знаел, че е уволнен, но се подписал на 07.11.2022 г. и на 08.11.2022 г. в книгата за ежедневен инструктаж на обекта. След като разбрал в НОИ, че е уволнен от работа на 07.11.2022 г., той се обадил на негов приятел , който го свързал с адвокат, на който обяснил всичко и подал сигнал до Прокуратурата, до Инспекция по труда и до НОИ. Преди К. на 2022г., м.декември, на мобилния телефон на З. се обадил инспектор Т. от 09 РУ, като му казал, че трябва да се яви в 09 РУ във връзка с подадената от него жалба. При едно от отиванията си в 09 РУ З. предал в приемната до фоайето на 09 РУ - СДВР на инспектор Т. флашка със запис от камера, монтирана на съседен обект, която била насочена в деня на инцидента точно към мястото, където З. стоял и наливал бетон. На записа се виждали З. и колегата му С.. Камерата била на С. 161 и получил записа със съдействието на собственика на съседния обект.

На **01.02.2023** г. З. предал на инспектор Т. 1 бр. CD-R 700 MB, съдържащ видеозапис, за което служителят е изготвил протокол за доброволно предаване. В тази връзка с Постановление № 2384р-6289 от **09.02.2023** г., инспектор Т. е назначил на група ЕКД при 09 РУ - СДВР извършването на видео-техническо изследване.

В заключението на изготвената видео-техническа експертна справка № 28/2023 г., с рег. № 3384р-7142 от **15.02.2023** г. на 09 РУ - СДВР е посочено: ...“От горния среден край на кадъра се наблюдава да влиза в полезрението на камерата дълъг правоъгълен обект, който се движи в посока на описаното лице с червената шапка и го бута в главата и лицето, напуска полезрението на камерата. Изследваните записи са негодни за целите на лицевата

идентификация". Данните се потвърждават от сведенията на старши инспектор Ф. С., началник на група ЕКД при 09 РУ - СДВР (рег. № 3384р-12070/16.05.2023 г.) и младши експерт К. П., експерт в група ЕКД при 09 - РУ - СДВР (рег. № 3384р-22068/16.05.2023 г.). Същите споделили, че е била заснета ситуация на строеж, но тъй като обектът е бил отдалечен от камерата, не са могли да установят какво точно се е случило. *Заявяват, че записът е бил негоден за целите на лицевата идентификация,*

В края на месец януари 2023 г., в разговор с прекия си ръководител за извършеното към този момент по преписката, инспектор Т. заявил на главен инспектор И. (свѣдение рег. № 3384р-21895/15.05.2023 г. от Д. И.), че строителният предприемач, който е страна по проверката ще „закъса много яко“. Уведомил я, че З. му е предоставил запис, на който се виждало как пада от строежа, което според него потвърждавало, че е имало инцидент и записът може да бъде използван в съда. С главен инспектор И. коментирали получените отговори по преписката от НОИ, Национална агенция за приходите (НАП) и Инспекция по труда (ИЛ). От НОИ не били открити нередности в „Юлкрис“ ЕООД по регистриране на трудовите злополуки. От НАП било установено, че тъжителят е с прекратени трудови правоотношения от 07.11.2022 г.

В началото на месец февруари 2023 г. в Д. - МВР, постъпил сигнал от лице пожелало анонимност за това, че негов познат с име И., с посочен негов телефонен номер е изнудван за пари от служител на 09 РУ - СДВР с фамилия Т.. Ф. бил поканен в сградата на МВР в [населено място] от инспектор Т., разузнавач в Д. - МВР (свѣдения № 3384р-30792/07.07.2023 г. и рег. № 513р-77068/02.08.2023 г. от Т.) за допълнителни данни по случая. След беседата с него, Ф. дал показания пред прокурор и пред съдия по образувано по случая досъдебно производство. Междувременно инспектор Т. продължавал да му звъни и да го пита какво става е парите. На 22.02.2023 г. Ф. получил от служителите на Д. - МВР сумата от 2000 лева, която да предаде на инспектор Т..

В свѣдение № 513000 – 54153 от 10.08.2023 г. Р. И. З. - инспектор в Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, заявява, че на 22.02.2023 г. бил включен в провеждане на специализирана полицейска операция на Д., като бил в екип с началника на 01 сектор, отдел „01“, Д. - главен инспектор Д. С.. На инструктажа за провеждане на СПО разбрал, че целта на операцията е задържане на служител на 09 РУ - СДВР инспектор В. Т. за подкуп. Около обед на същия ден, съгласно разстановката отишли в [населено място],[жк],[улица]пред магазин „Б.“. На мястото на платното за движение инспектор Т. спрял с частен автомобил. Към него се доближило лице от мъжки пол, от което Т. е искал подкупа. Същият влязъл в автомобила при Т., където му е дал сумата от общо 2000 лева. Т. ги е взел и ги прибрал в подлакътника между предните седалки на автомобила си. След това лицето, което му дало парите, слязло от автомобила на Т.. Бил даден старт на операцията. Т. се опитал да потегли, но З. и колегата му С. предприели действия по спиране на автомобила му и задържането на служителя. Легитимирали се и го задържали за срок до 24 часа по реда на ЗМВР за извършено деяние по чл. 302 от НК. Било извършено претърсване и изземване в автомобила, управляван от Т.,

при което в подлакътника между предните две седалки били намерени и иззети банкноти на обща стойност 2000 лева. На следващия ден след доклад на наблюдаващия прокурор при СГП, на Т. било повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 302 от НК - подкуп.

В хода на проведеното разследване по дисциплинарното производство са приобщени документи и писмени сведения от наказателното производство срещу Т.. Установено е, че с постановление за привличане на обвиняем от **23.02.2023** г. В. А. Т. е привлечен към наказателна отговорност за това, че на **13.02.2023** г. в [населено място], в близост до [жилищен адрес] сградата на 09 РУ - СДВР, като длъжностно лице, полицейски орган „разузнавач IV степен“ в 09 РУ, поискал дар, който не му се следва - сумата от 5000 лева от И. А. Ф., от които на 22.02.2023 г. в [жк], на [улица] получил сумата от 2000 лева, за да не извърши действия по служба, а именно: да не докладва случай на трудова злополука със служител на И. А. Ф. с мнение за образуване, по която била образувана прокурорска преписка 52798/2022 г. и по която му е било възложено извършването на проверка по реда на чл. 145, ал.1, т. 3 от ЗСВ със срок за изпълнение на указанията на наблюдаващия прокурор до 19.03.2023 г. - престъпление по чл. 302, т. 1, пр. 6, вр.чл. 301, ал. 1 от НК.

Изготвена е Обобщена справка рег. № 513р-81430 от 15.08.2023 г., в която Д. приел, че в подкрепа на авторството на деянието били показанията на свидетеля И. А. Ф., дадени на 16.02.2023 г. по досъдебното производство, чието заверено копие е приложено към материалите по дисциплинарното производство. В приложено към материалите заверено копие на Протокол № 900 от 24.02.2023 г. на СГС, НО 7 състав по НЧД 1195/2023 г. за определяне на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по отношение на инспектор Т. се посочвало, че в подкрепа на авторството на деянието са показанията на свидетелят Ф., които дал и пред съдия на 17.02.2023г., за което към дисциплинарното производство са приложени заверени копия на протоколи от съдебни заседания за разглеждане на мярката за неотклонение на В. Т..

Според обобщената справка, в показанията си от 16.02.2023 г., дадени в хода на досъдебното производство и в сведението, снето от Ф. в хода на разследването по дисциплинарното производство, последният последователно и хронологично излага своите показания, които съдържат факти относно това, че на **13.02.2023** г., около 10:00 часа отишъл до 09 РУ - СДВР, обадил се на В. Т., осъществили среща. Т. заявил на Ф., че трябва да му даде сумата от 5000 лева - 2000 лева за експерта, 2000 лева за шефката на Т. и 1000 лева за самия Т.. Най - спешно трябвало Ф. да даде парите за експерта - 2 000 лева и това трябвало да стане до петък 17.02.2023 г. Установено е, че И. Ф. е подал сигнал до компетентните органи - Д.-МВР, предприети са необходимите действия, като са осигурени банкноти, които да бъдат предадени на свидетеля Ф., който от своя страна да ги даде на Т.. Съставен бил опис на бакнотите.

Направено е позоваване на приложено в материалите по дисциплинарното производство копие на Протокол № 900 от 24.02.2023 г. на СГС, НО 7 състав по НЧД 1195/2023 г. за определяне на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по отношение на инспектор Т., според който по „делото е налице и протокол за претърсване и изземване на автомобил, управляван от

обвиняемото лице, при който обиск са намерени 22 броя банкноти с номинал 50 лева и описани серийни номера и 9 броя банкноти с номинал 100 лева, които съвпадали изцяло с описа на банкнотите, които са дадени на Ф., във връзка с направеното от обвиняемия искане“. От същия протокол № 900 от 24.02.2023 г. на СГС, НО 7 състав по НЧД 1195/2023 г., се установявало, че по делото са налице и СРС-та, които потвърждават тезата, че парите са били предадени на Т. от Ф..

Дисциплинарно разследващият орган е приел, че в подкрепа на така установените факти от наказателното производство, са и сведенията на Д. В. С. - ВПД началник сектор при дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, Р. И. З. - инспектор в дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, М. Б. Т. - инспектор в дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР и И. Ф., дадени в хода на дисциплинарното производство.

В заключение, Д. е приел, че от събраните в хода на дисциплинарното производство писмени сведения от граждани и служители на МВР, също и от предоставените от СГП заверени копия на материали от воденото досъдебно производство по пр.пр. 7885/2023 г. по описа на СГП, се доказва по категоричен начин, че инспектор В. Т. е поискал сумата от 5000 лева, без същата да му се следва, за да не извърши действие по служба, а именно: да не докладва случай на трудова злополука със служител на И. А. Ф. с мнение за образуване, по който е била образувана прокурорска преписка 52798/2022 г. и по която му е било възложено извършването на проверка по реда на чл. 145, ал.1, т. 3 от ЗСВ със срок за изпълнение на указанията на наблюдаващия прокурор до 19.03.2023 г. С това си поведение инспектор В. Т. се е възползвал от служебното си положение на полицейски служител в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 09 РУ □ СДВР, разполагащ с полицейски правомощия по реда на ЗМВР, като на **13.02.2023г.** поискал облага - парична сума в размер на 5 000 лева, която не му се следва, и на 22.02.2023г. е получил облага - парична сума в размер на 2 000 лева от гражданина И. Ф., която не му се следва. Служителят, вместо да предотвратява извършването на икономически престъпления, е заявил на гражданина И. Ф., че е добре да почерпи, за да приключи всичко и да не го викат повече във връзка с възложена му предварителната проверка по реда на чл. 145 от ЗСВ по пр.пр. 52798/2022 г. по описа на СРП, № 338400 -15665/2022 г. по описа на 09 РУ - СДВР. Инспектор Т. обяснил на Ф., че по преписката е имало видео-запис, от който можело да има неблагоприятни последици за Ф. и за да приключи проверката по преписката в полза на Ф. и да няма негативни последици за него, следва да му даде 5000 лева.

След като в т.1 от изводите на Обобщена справка рег. № 513р-81430 от 15.08.2023 г. е описана фактичката обстановка в периода **13.02. - 22.02.2023 г.**, е направено заключение, че инспектор Т. се е възползвал от служебното си положение на полицейски служител в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 09 РУ - СДВР, разполагащ с полицейски правомощия по реда на ЗМВР, като вместо да предотвратява, пресича и разкрива извършването на икономически престъпления (чл. 67 от ЗМВР „Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления“), служителят поискал облага - парична сума в размер на 5 000

лева, която не му се следва и получил облага - парична сума в размер на 2 000 лева от гражданина И. Ф., която не му се следва, с което е извършил нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 неизпълнение на разпоредбите на този закон“ (чл. 67 от ЗМВР) от ЗМВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2 от ЗМВР („Тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание „уволнение“ са: т. 7, пр. 2 „използване на служебно положение за лична облага или облага на трети лица“).

Доколкото тези действия на инспектор В. Т. са станали достояние на граждански лица, полицейски органи и органите на съдебната власт, е обобщено, че не са изпълнени изискванията за етично поведение на държавните служители в МВР, тъй като служителят не е допринесъл за изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР, а е уронил престижа на службата, за което на основание чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, се налагало дисциплинарно наказание „уволнение“. Конкретно са посочени и възпроизведени нарушените норми на ЕК. Направено е предложение за извършеното тежко дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 „неизпълнение на разпоредбите на този закон“ (чл. 67 от ЗМВР) и т. 4 „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР от ЗМВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2 и т. 13 от ЗМВР „Тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание „уволнение“ са: т. 7, пр. 2 „.... използване на служебно положение за лична облага или облага на трети лица“ и т. 13 „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“) на Т. да бъде наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“.

Идентична фактическа обстановка, изводи и предложения са направени и в Становище рег. № 513р-82650 от 18.08.2023 г. на Д..

Издадена е оспорената в настоящето производство Заповед рег. № 8121К-12337 от 02.10.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.204, т.1, чл.194, ал.2, т.1, предл.1 и т.4, чл.197, ал.1, т.6 и чл.203, ал.1, т.7, предл.2 и т.13, вр. чл.226, ал.1, т.8 от ЗМВР на служителя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

След описание на осъществилите се в периода от 19.12.2022 г. до 23.02.2023 г. действия на Т., от правна страна дисциплинарно наказващият орган (ДНО) е приел, че с описаните действия инспектор Т. се е възползвал от служебното си положение на разузнавач в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 09 РУ, разполагащ с полицейски правомощия за изпълнение на задължението по чл. 67 от ЗМВР, за да получи облага за себе си или за трети лица, която не му се следва - парична сума в размер на 5000 лева, от които 2000 лева за експерта от 09 РУ - СДВР, 2000 лева за „шефката“ на 09 РУ - СДВР и 1000 лева за Т., от И. Ф., управител на „Юлкрис“ ЕООД. В допълнение е посочил, че служителят не е спазил законовата разпоредба, като вместо да предотвратява извършването на икономически престъпления, е обещал да осигури решаването на „проблеми“ при извършването на

проверката за трудова злополука, за да може Ф. да работи спокойно, след като заплати. Вместо да изпълни точно, в цялост и в срок разпореденията на наблюдаващия прокурор, инспектор Т. е оказал натиск и принуда по отношение на Ф., предизвиквайки страх и несигурност в него, съзнателно мотивирайки го да му даде парична сума, срещу която служителят да прикрие настъпила трудова злополука със З.. Принудата от страна на служителя към Ф. била придружена с обещание срещу заплащане - „почерпка“ да няма проблеми, да работи спокойно и повече да не бъде викан в полицията. По този начин инспектор Т. съзнателно мотивирал Ф. да даде 2000 лева, които са част от исканата парична сума в размер на 5000 лева, заканвайки му се, че ако не плати „ще има проблем“. С така описаното поведение ДНО приел, че служителят е извършил дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 От ЗМВР „неизпълнение на разпоредбите на този закон...“, (на чл. 67 от ЗМВР), съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2 от ЗМВР „използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица“, с предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“.

По-нататък е посочено в заповедта, че деянието на инспектор Т. е придобило широк обществен отзвук чрез отразяване в средствата за масово осведомяване, като са изброени редица публикации. Тези действия на служителя били в нарушение на нарушение на конкретни цитирани етичните правила от Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР (Обн. ДВ. бр.67 от 12 Август 2014 г.) – т.т. 15, 17, 19, 20, 25, 42, 45, 49 и 50. ДНО е приел, че неспазването на установения обществен ред, в частност приемането на дар, който не му се следва, за да не изпълни действия по служба, се отразява негативно върху авторитета на МВР до липса на обществена подкрепа в работата на министерството. С това си поведение инспектор Т. не е удовлетворил изискванията за етично поведение на държавните служители в МВР и с него е уронен престижа на МВР и СДВР. Описаните действия на служителя са квалифицирани като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“. Нарушението е прието за тежко, тъй като са налице двете кумулативни изисквания за съставомерността на деянието по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, за които е предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Заповед рег. 8121К-12337 от 02.10.2023 г. е връчена на служителя на 10.10.2023 г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство от 18.10.2023 г. е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен съд съобразно чл.211 ЗМВР, поради което е допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК съдът установи, че актът е издаден от компетентен орган по чл.204, т.1 ЗМВР, в установената форма по чл.210, ал.1 ЗМВР и без допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на

засегнатото лице или при недопускането им органът не би наложил наказание. Заповедта отговаря на изискуемата форма по чл.210, ал.1 ЗМВР, тъй като съдържа означение на извършителя; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага. В акта е направено позоваване на обобщена справка рег. № 513р-81430 от 15.08.2023 г. и на становище рег. № 513р-82650 от 18.08.2023 г., поради което и съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. мотивите им следва да се считат за допълнени с изложените в тях факти и обстоятелства. В акта са посочените времето и мястото на извършване на нарушението, всички обстоятелства във връзка с него и доказателства в подкрепа на изложеното по начин, който не е попречил на уличеното лице да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение и да организира защитата си срещу него. Връчването на заповедта има отношение единствено към упражняване на правото на оспорване от страна на засегнатото лице, което в случая е сторено своевременно, поради което възраженията на жалбоподателя в тази връзка са неоснователни.

Дисциплинарното производство е образувано със заповед по чл.207, ал.1, т.1 от ЗМВР, с която е определен дисциплинарно разследващ орган (чл.207, ал.2 от ЗМВР). Съгласно чл.205, ал.6 от ЗМВР ДП приключва в срок до 4 месеца от образуването му, а по дисциплинарни производства, представляващи фактическа и правна сложност, този срок може да бъде продължаван до два месеца със заповед на органа по чл. 204. В първоначалната заповед за образуване на ДП от 28.02.2023 г. е определен 4-месечен срок за производството – до 28.06.2023 г., а със заповед на ДНО от 27.06.2023 г. е предоставен нов, удължен срок двумесечен срок - до 28.08.2023 г., с което е спазен чл.205, ал.6 от ЗМВР с оглед фактическата и правна сложност на случая. Съгласно чл.207, ал.12 от ЗМВР Д. приключва ДП в определения му срок, като изготвя становище до органа по ал. 1 за наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност. В случая, становището на Д. е от 18.08.2023 г., което потвърждава спазването на срока по чл.205, ал.6 от ЗМВР. Охранени са правата на държавния служител по чл.207, ал.8 от ЗМВР – същият е запознат както със заповедта за образуване на производство, така и с обобщената справка, материалите от ДР и становището на Д. (т.1). С получаване на заповедта от 28.02.2023 г. на 06.03.2023 г. служителят е уведомен за правата си по чл.207, ал.8, т.2-6 от ЗМВР. В хода на ДП, считано от 11.05.2023г. и въз основа на заявление с №513000-31261/11.05.2023г. до Д., служителят е подпомаган от М. Х. Т. от САК въз основа на пълномощно за представителство пред МВР, СДВР, 09 РУ с всички права на защитник съобразно чл.205, ал.3 от ЗМВР.

Правото на защита на уличеното лице е охранено надлежно не само чрез връчване на всички актове на ДНО и Д. в хода на ДП, но и чрез връчване на покани за даване на писмени обяснения съгласно чл.44, ал.4 и чл.50, ал.1 от Инструкция № 8121з-877 от 06.07.2023 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР (Инструкция № 8121з-877/2023 г.). На 06.03.2023г. в 14:50 часа му е връчена срещу подпис покана с № 513р - 23452/06.03.2023 г., с която му е предоставена възможност, след запознаване със заповедта за образуване на

дисциплинарното производство да даде писмени обяснения, адресирани до Д.. На 29.05.2023г. в 09:28 часа му е връчена срещу подпис покана с № 513р - 54710/29.05.2023 г. да даде писмени обяснения, адресирани до Д., като са му зададени конкретни въпроси, на които да отговори. На връчените покани инспектор Т. не е депозирал писмени обяснения и при Д. няма постъпили такива. След запознаване с обобщената справка и материалите по производството, служителят е дал възражение № 513р-82160 от 17.08.2023 г., че в изводите на обобщената справка са изложени твърдения за извършено корупционно престъпление, за което има повдигнато обвинение от СГП и образувано следствено дело било частично прекратено. Възражението е обсъдено в оспорената заповед, но е прието за неоснователно, което ще бъде обсъдено по повод материалната законосъобразност на акта.

Съгласно чл.59 от Инструкция № 8121з-877/2023 г. когато след запознаване с обобщената справка служителят, срещу когото се води дисциплинарното производство, не е дал писмени обяснения или възражения, дисциплинарно наказващият орган преди налагане на дисциплинарното наказание призовава служителя с покана да даде писмени обяснения или да го изслуша. Това право на служителя е охранено чрез връчване на покана за писмени обяснения рег. №8121р-18481 от 04.09.2023 г., изготвена от ДНО, по която Т. депозирал възражение № УРИ338400-11717 от 13.09.2023 г. със съображения, че наказателното производство за престъпление по чл.302 от НК е прекратено. Тези писмени обяснения са приети с резолюция от ДНО съгласно чл.27, ал.3 от Инструкция № 8121з-877/2023 г. Въз основа на изложеното съдът намира за спазена процедурата по чл.206, ал.1 от ЗМВР.

Разпоредбата на чл.195, ал.1 от ЗМВР урежда преклузивни срокове за налагане на дисциплинарно наказание - не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Кога е открито нарушението е уредено в чл.196 от ЗМВР - дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В случая, становище рег. № 513р-82650 от 18.08.2023 г. е постъпило при ДНО видно от неговата резолюция „Съгласен“. Следва да се приеме, че нарушението е установено по смисъла на чл.196, ал.2 от ЗМВР на 18.08.2023 г. Оспорената заповед е издадена на 02.10.2023 г., поради което е спазен краткият 2-месечен срок по чл.195, ал.1 от ЗМВР.

Служителят е запознат с Обобщена справка рег. № 513р-81430 от 15.08.2023 г. и материалите по ДП, както и с правото си по чл.207, ал.10 ЗМВР да даде допълнителни обяснения или възражения в 24 часов срок, което е упражнил надлежно.

По изложените съображения съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които на самостоятелно основание да доведат до законосъобразност на акта по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Относно материалната законосъобразност на заповедта:

ДНО е квалифицирал противоправното поведение на служителя като нарушение на чл.194, ал.2, т.1, предл.1 от ЗМВР - неизпълнение на разпоредбите на този закон (чл.67 от ЗМВР) и чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР - неспазване на правилата на Етичния кодекс (ЕК) за поведение на държавните служители в МВР. Като основания за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“ са посочени разпоредбите на чл.203, ал.1, т.7, предл.2 от ЗМВР - използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица и чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР - деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата.

Отликата между основанията за ангажиране на дисциплинарната и на наказателната отговорност на едно лице за едно и също деяние отчетливо е направена на стр.7 от обжалваната заповед, при обсъждане от ДНО на възражението на служителя: касае се за извършено от служител на МВР тежко дисциплинарно нарушение по повод корупционна проява, а не за извършено от него престъпление. Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя, че наложеното му дисциплинарно наказание е за престъпление, поради което следвало да се изчака изхода от наказателното производство. По силата на чл.194, ал.3 от ЗМВР държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. Осъждането за извършено престъпление от общ характер или налагане на наказание „лишаване от право да се заема длъжност“ са отделни, самостоятелни основания по чл.203, ал.1, т.1 от ЗМВР за налагане на наказание „уволнение“, които хипотези не са използвани от ДНО. Това е указание за несъстоятелната теза на жалбоподателя за необходимост от изчакване на изхода на наказателното производство. Такава връзка на преюдициалност не съществува между двете производства, нито следва от фактическите и правни основания за ангажиране на дисциплинарната отговорност на Т..

Съгласно чл.12, ал.3 от Инструкция № 8121з-877/2023 г. не се квалифицират като нарушение на Етичния кодекс за поведение на държавните служители на МВР дисциплинарните нарушения по чл. 194, ал. 2, т. 1, 2 и 3 от ЗМВР. Само на това основание съдът не намира, че ДНО е допуснал твърдяното от жалбоподателя смесване на нарушения на служебната дисциплина и на Етичния кодекс. Безспорно, едно деяние може да осъществява състава на няколко различни нарушения, в полза на което е и нормата на чл.194, ал.3 от ЗМВР.

Разграничението между две групи нарушения на служебната дисциплина е проведено още в Тълкувателно постановление (ТП) № 3 от 07.06.2007 г. по тълк. д. № 4/2007 г., ОСС на ВАС, което макар и постановено по отменен ЗМВР, намира приложение към случая. Според него има две групи дисциплинарни нарушения:

а) първа група нарушения - на служебни задължения, свързани със заеманата длъжност, които са регламентирани в правни източници, заповеди на ръководството на МВР и на началниците на служби;

б) втора група нарушения - на установения обществен ред.

Според тълкувателния акт с оглед задачите и дейността на МВР

законодателят е разширил дисциплинарната отговорност на държавните служители в МВР и изисква определено поведение от тях не само във връзка с изпълнение на служебни задължения, а и в обществения живот, в работно и в извънработно време и извън местоработата. Следователно дисциплинарна отговорност се ангажира и в случаите на действия, с които са допуснати правонарушения по други действащи в държавата закони (*извън ЗМВР*) или са морално укорими, дори когато деянието не е свързано с изпълнение на служебни задължения.

Обществените отношения едновременно се регулират от различни социални норми: правни, морални, религиозни. Едно деяние може да засегне различни обществени отношения, ако едно и също човешко поведение се регулира *едновременно от правни и от морални норми*. Неправилно е становището, че ако държавата санкционира определено деяние като престъпление или административно нарушение, то не може вече да се разглежда като морално укоримо. Както е вярно и обратното - едно поведение, несъвместимо с морала, може и да не представлява закононарушение.

Когато е извършено действие или бездействие във връзка със служебни задължения, нарушени са конкретни правила, които очертават съдържанието на служебното правоотношение, следва да се налагат наказания на онези основания, в чийто фактически състав са включени нарушенията на служебните задължения. В тези случаи моралната оценка за допуснатото нарушение е без значение за правната квалификация и нормата по чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) е неприложима, тъй като субективната морална оценка на наказващия орган не е елемент на фактическия състав. Други случаи, в които моралната оценка на деянието също е без значение и не е налице основание за наказание по чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.), са тези, при които във връзка с изпълнение на служебни задължения са извършени присвояване или кражби, нарушаване на правилата за достъп до информация с користна цел или разгласяването ѝ пред други лица извън предвидения по закона ред. Тези действия представляват използване на служебното положение за лична изгода или за изгода на трето лице, или са злоупотреба с власт или доверие, извършени са във връзка със служебни задължения, регламентирани със Закона за МВР, издадени въз основа на него подзаконовни нормативни актове, заповеди на ръководството, представляват нарушения на служебната дисциплина, а наказанията са предвидени в чл. 201, ал. 1, чл. 202 и 204 ППЗМВР (отм.).

Според т.3 от ТП № 3/2007 г. на ОСС на ВАС в приложението на правната норма по чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) попадат втората група нарушения на служебната дисциплина по чл. 234 ЗМВР (отм.) - тези, с които се нарушава установеният обществен ред, т. е. *нарушенията на правовия ред или на морала*. Тези нарушения са групирани в три групи, като характерно за всички тях е, че с деянието не са нарушени служебни задължения или деянието изобщо няма връзка със служебните задължения (напр. шофиране след употреба на алкохол в извънработно време).

Важно е да се отбележи, че след постановяване на ТП № 3 от 07.06.2007 г. на ОСС на ВАС етичните норми са кодифицирани в Етични кодекси за поведение, с което вече са санкционирани от държавата, поради което в тази

му част постановлението не съответства на действащото законодателство (етичните норми са неписани правила за поведение и не възникват на основата на властнически актове. Включването им в Етичен кодекс не променя тази им особеност. Поради това по принцип не се санкционират от държавата). Съдът обаче намира за относими отделни мотиви на ТП № 3 от 07.06.2007 г., вкл. във връзка с даденото тълкуване на втория кумулативно свързан елемент на фактическия състав на чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.), а именно "действието да е уронващо престижа на службата".

Въпросът дали нормативното решение на чл.12, ал.3 от Инструкция № 81213-877/2023 г. е пряк резултат от направеното разграничение между видовете дисциплинарни нарушения по ЗМВР не е предмет на настоящия спор, но може да послужи като ориентир при определяне на материалната законосъобразност на акта. Безспорно едно деяние може да се регулира едновременно от правни и от морални норми. Тогава то представлява едновременно нарушение и на двете. В случая, ДНО е избрал подход, при който е квалифицирал укоримото поведение и като нарушение на служебни задължения по ЗМВР – неизпълнение на разпоредбите на този закон, и като нарушение на етични норми, за които е въвн от съмнение, че представляват *самостоятелно основание* за ангажиране на дисциплинарната отговорност на държавния служител.

В заключение, изборът на ДНО да даде едновременна квалификация на нарушението по чл.194, ал.2, т.1 и т.4 от ЗМВР не представлява неправилно приложение на материалния закон, вкл. поради нарушение на чл.12, ал.3 от Инструкция № 81213-877/2023 г. От една страна съдът приема, че тази подзаконова норма противоречи пряко на разпоредби на нормативен акт от по-висока степен. От друга страна, както се посочи с аргументи от ТП № 3 от 07.06.2007 г. на ОСС на ВАС едно деяние може да нарушава едновременно правни и етични норми. Разпоредбата на чл.12, ал.3 от Инструкция № 81213-877/2023 г. не може да задължи ДНО да направи избор между двете нарушения. Напротив, правилно и обосновано ДНО е квалифицирал процесното деяние като попадащо в различни фактически състави на нарушения по чл.194, ал.2 от ЗМВР. Законът не съдържа забрана, аналогична на въведената с подзаконовия нормативен акт, следователно ЗМВР е пряко приложим съгласно чл.5, ал.1 от АПК. За целите на настоящия съдебен контрол за законосъобразност е дължима проверка на всички посочения от ДНО правни основания за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. Установяването на което и да било от тях (или нарушение по чл.194, ал.2, т.1, пр.1, или по т.4 от ЗМВР) е непълно достатъчно за налагане на наказание „уволнение“ в някоя от правилно посочените алтернативи по чл.203, ал.1, т.7, предл.2 или т. 13 от ЗМВР. За пълнота следва да се отбележи за неприложима към настоящия случай на хипотезата на чл.197, ал.3 от ЗМВР, тъй като не са налице няколко едновременно установени нарушения. Нарушението е едно, но квалифицирано веднъж като нарушение на служебни задължения и втори път - като нарушение на етичните правила.

I. Нарушение на чл.194, ал.2, т.1, пр.1 от ЗМВР:

В обжалваната заповед е описано корупционно поведение на служител на МВР по повод конкретно възложена му предварителна проверка по реда на

чл. 145, ал.1, т.3 от ЗСВ по пр.пр. 52798/2022 г. по описа на СРП, рег. № 338400 - 15665/2022 г. по описа на 09 РУ – СДВР, т.е. при и по повод изпълнение на служебните му задължения. В тази връзка правилно и обосновано ДНО е намерил нарушение на чл.67 от ЗМВР, според който полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления. Установява се от материалите от ДП, че предварителната проверка е образувана по сигнал на Б. З. за претърпяна от него трудова злополука на 08.11.2022 г. на строителен обект на „Юлкрис“ ЕООД в [населено място]. След като на 01.02.2023 г. З. предал на Т. 1 бр. CD-R 700 MB, съдържащ видеозапис на твърдяната злополука, служителят, без да изчака резултата от назначеното видео-техническо изследване на техническия носител, започнал изнудване по отношение на управителя „Юлкрис“ ЕООД И. Ф., а именно – че разполага с доказателства за наличие на трудова злополука на строителния обект, поради което и за да избегне допълнително разследване, Ф. следвало да „почерпи“. Подобно поведение безспорно е в нарушение на задължението на полицейските органи по чл.67 от ЗМВР – да разследват и разкриват престъпления, конкретно това по предварителна проверка по пр.пр. 52798/2022 г. по описа на СРП, № 338400 -15665/2022 г. по описа на 09 РУ - СДВР. Вместо да изпълнени дадените указания от прокурор, като събере и оцени всички допустими и относими доказателства, указващи на извършено престъпление, като приключи проверката със съответстващо мнение за това, служителят на МВР е използвал станалите му служебно известни данни по предварителната проверка за постигане на забранен резултат.

Обосновано в тази връзка ДНО е приел, че служителят не е спазил законовата разпоредба на чл.67 от ЗМВР, тъй като вместо да предотвратява извършването на икономически престъпления, той е обещал да осигури решаването на „проблем“ при извършването на проверка на трудова злополука, за да може Ф. да работи спокойно, след като заплати „почерпка“. Вместо да изпълни точно, в цялост и в срок разпорежданията на наблюдаващия прокурор, инспектор Т. е оказал натиск и принуда по отношение на Ф., предизвиквайки страх и несигурност в него, съзнателно мотивирайки го да му даде парична сума, срещу която служителят да прикрие настъпилата трудова злополука със З.. Правилно това поведение е квалифицирано като тежко нарушение на служебната дисциплина , за което се налага наказание „уволнение“ по смисъла на чл.203, ал.1, т.7, предл.2 от ЗМВР - използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица.

Изложеното е достатъчно и самостоятелно основание за законосъобразност на обжалваната заповед от материална страна.

I. Нарушение на чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР:

Посочи се, че неспазването на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР е самостоятелно основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служител на МВР. Обхвата на действие на етичните правила е посочен в чл.11 от ЕК, т.е. той се простира в работно и извънработно време, в отношенията между държавните служители, гражданското общество и отделните граждани.

Спазването на етичните правила за поведение е гаранция за законността на действията на държавния служител и защита от неоснователни обвинения (чл.7 от ЕК). При изпълнение на служебните си задължения държавният служител спазва Конституцията, законите и международните договори, по които Република България е страна (чл.14). Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме (чл.15). Съвместното тълкуване на тези етични правила навежда на категоричен извод, че нарушението на *нормативни разпоредби* е уредено като нарушение на етични норми, което още веднъж потвърждава несъстоятелността на разграничието по чл.12, ал.3 от Инструкция № 8121з-877/2023 г.

Правилно и обосновано в тази връзка административният орган е намерил нарушение на т.15 от ЕК, тъй като държавният служител е поискал дар, който не му се следва - сумата от 5000 (пет хиляди) лева от И. Ф., за да не извърши действие по служба, като не докладва в СРП случай за настъпила трудова злополука с негов служител. С това Т. не е съобразил законността на действията си и е допуснал корупционно поведение. Противно на твърденията на жалбоподателя корупционното поведение не е обект на санкция единствено от Наказателния кодекс на РБ. Въздържането от подобно поведение безспорно е морален и етичен еталон, за спазването на който са достатъчни дори и неписани морални норми. Не е налице нарушение на презумпцията за невинност, нито следва да се изчаква изхода на наказателното производство, защото се касае за нарушение на етични правила, които на основание чл.194, ал.2, т.4 и ал.3 от ЗМВР са самостоятелно основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на Т..

Корупционно поведение е описано в няколко различни хипотези в т.17 от ЕК. Доказаното поведение на Т. покрива всички от тях. На следващо място, т.42 от ЕК изисква от държавния служител на МВР да бъде неподкупен и да не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел. В т.49 от ЕК изрично е посочено, че държавният служител не участва в корупционни прояви. Същият следва да проявява нетърпимост към корупционно поведение (т.50). Действията на държавния служител осъществяват състави на визираните етични норми - като се е възползвал от служебното си положение служителят се е облагодетелствал, получавайки парична сума, която не му се следва; инспектор Т. е участвал в корупционна проява, като е поискал и получил парична сума от Ф., за което на 22.02.2023 г. е бил задържан и му е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“. Т.е. вместо да предотвратява и пресича корупционни действия, служителят е извишил такива, насочени към принуда на Ф., нарушавайки принципа за нетърпимост към корупционно поведение по т.50 от ЕК.

В оспорената заповед подробно е описано по какъв начин деянието на инспектор Т. е придобило широк обществен отзвук чрез отразяване в средствата за масово осведомяване. Вярно е, че разпространението на новини не зависи и не може да се предотврати от служителя, доколкото свободата на словото е характерна за демократичните общества. Но при съобразяване на поведението си, както в работно, така и в извънработно,

време, полицейските органи – служители на МВР, безспорно следва да съобразяват служебното си качество и задължението си за придържане към определено поведение, дори в извън работно време, както и, че това поведение може да стане обект на медиен интерес, а в случая с изключително негативна информация за служител на МВР. С други думи, държавните служители са обект за засилено внимание в обществото от гледна точка на законосъобразността на поведението им, поради което е логично да понесат негативния обществен отзвук в случай на отклонение от дължимото поведение, независимо дали те самите са иницирали съответната публикация. Медийният интерес е насочен към негативните прояви в обществото, поради което с поведението си Т. индиректно е предизвикал този медиен интерес. Изложеното е в пряко нарушение на т.19 от ЕК, тъй като неправомерните действия на служителя са станали достояние на служители на МВР и граждани, в които се формира впечатление, че полицейските служители, които по закон са призвани да противодействат на правонарушенията, могат безнаказано сами да ги вършат. Несъответствието между дължимото и фактическото поведение на полицейския служител има за последици намаляване или загуба на обществено доверие в полицията, водещо до намаляване на подкрепа на цялостната ѝ дейност.

Правилно ДНО е приел, че с деянието на инспектор Т. е уронен престижът на МВР и СДВР по смисъла на т. 20 от ЕК, според който държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава *личен пример* с поведението си. След като пред други лица е нарушил изискването за върховенство на закона и примерно поведение от страна на държавния служител при изпълнение на служебните задължения, инспектор Т. е дал лош пример към останалите граждани за това, че е допустимо и позволено неспазването на закона, щом като това се извършва от служител на МВР.

Според цитираното ТП № 3 от 07.06.2007 г. на ОСС на ВАС действие, уронващо престижа, безспорно изисква външно изразен волеви акт на нарушителя. Под "престиж на службата" следва да се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи. Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица *намаляване или загуба на общественото доверие* в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Затова чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) изисква деянието да е "уронващо престижа", т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с *намаляване или загубване на доверие от страна на обществото* в полицейската институция. Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат *достояние и на други лица*, което би се отразило *негативно върху авторитета* на Министерството на вътрешните работи, което в случая е безспорно доказано. При засилената чувствителност на обществото ни към противоправни прояви на представители на силовите министерства, съдът намира за безспорно доказан в настоящия случай на корупционна проява на деянието по чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР и неговият специфичен резултат – уронване на престижа на службата.

Изрично е предвидено в Етичния кодекс е предвидено, че чрез спазването на правилата на поведение, заложили в него и приети от всеки държавен служител, се допринася за изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР (чл.8). Всеки държавен служител, осъществяващ своите професионални задължения в услуга на обществото, допринася за формиране на облика на МВР (чл.9). Дължим е извод, че самото неспазване на етичните правила от орган на властта не само е морално укоримо, но и по презумпция води до накърняването на „престижа на службата“.

По изложените съображения правилно и законосъобразно описаното в заповедта поведение на Т. е квалифицирано като тежко нарушение на служебната дисциплина, за което се налага наказание „уволнение“ по смисъла на чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР. Изложеното е достатъчно и самостоятелно основание за законосъобразност на обжалваната заповед от материална страна.

III. Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя, че констатациите на дисциплинарното обвинение не се подкрепят от събраните по преписката доказателства, които от друга страна били взаимно противоречиви. Правилно и обосновано е становището на ДНО за наличие на множество безпротиворечиви доказателства относно авторството и квалификацията на извършеното дисциплинарно нарушение, които не следва да се преповтарят с оглед на обема им.

Неоснователно жалбоподателят поддържа недоказаност на нарушението поради наличие само на един свидетел очевидец – И. Ф.. Вмененото корупционно деяние, изразяващо се в поискване и приемане на дар, принципно предполага участие на две лица – даващ и приемащ облагата. Показанията на И. Ф. са достатъчно детайлни и съответстващи на останалата доказателствена съвкупност, така че да навеждат на категоричен и несъмнен извод за доказаност на корупционното поведение. Както обосновано е отбелязал ДНО в подкрепа на вмененото деяние са материалите, приобщени от воденото срещу Т. наказателно производство, които са допустимо доказателствено средство по смисъла на чл.39, ал.1 от АПК. Установява се по безспорен начин от всички доказателства по делото, че в момента на предаване и получаване на паричните средства в автомобила на Т. са били единствено две лица – служителят на МВР и И. Ф., поради което е напълно логично И. Ф. да е единственият свидетел – очевидец на поискването и на предаването на подкупа. Начинът на организиране на СПО, вкл. използването на СРС, както и намирането на предварително описаните парични средства в автомобила на Т., несъмнено са указание за вмененото поискване и получаване на наследваща се облага. В подкрепа на изложеното са безпротиворечивите показания на С. Т. и В. Д. – експерти към О. на СДВР, които удостоверяват намирането на паричните средства – банкноти, описани по номинал и брой, при отваряне на подлакътника между двете предни седалки на автомобила на Т..

Логично, свидетелите – служители на Д. към МВР установяват фактите, станали им известни по повод на организираната СПО. Като служител на Д.-МВР М. Б. Т. е снел показанията на И. Ф., поради което е напълно логично да ги възпроизвежда, с което не намалява тяхната убедителна сила.

Служителят Т. буквално възпроизвежда довереното му от Ф.: „След като му било съобщено, че трябва да плати 5000 лв., за да бъде оправена преписката в негова полза, Ф. решил да потърси съдействието на Д.“, което пряко потвърждава корупционното поведение. В идентичен смисъл са писмените сведения, предоставени от другите служители на Д.-МВР Д. В. С. и Р. И. З.. Наличието на предварително зададени към тези служители въпроси в никакъв случай не опорочава дисциплинарно наказателната процедура, доколкото категорично се установява от материалите от наказателното производство, че същите са се позовали на забраната по чл.198, ал.1 от НПК за разгласяване на материали по разследването.

Качеството на И. Ф. – собственик, управител или пълномощник на „Юлкрис“ ЕООД е напълно ирелевантно към ангажираната дисциплинарна отговорност на служителя на СДВР. Неотнормирани към спора са твърденията на Т. за коректно водене на предварителната проверка, липсата на нарушения по водене на преписката, както и исканията му, същата да бъде изпратена на „Криминална полиция“.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя относно начина на снемане на писмените обяснения в хода на дисциплинарното производство. Инstrukция № 81213-877/2023 г. не съдържа уредба относно начина на оформяне на тези писмени обяснения, нито урежда императивно изискване за оформяне на писмените обяснения с подпис на член на Д.. По тези съображения съдът приема, че е достатъчно дадените в хода на ДП писмени обяснения да бъдат оформени с подпис на лицето, което ги предоставя. Не съществува нормативно изискване за подпис и на член на Д.. Относно начина на предоставяне на писмените сведения съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели. Свидетелите безпротиворечиво установяват, че лицата са предоставили сведенията устно, при което те са били набирани на компютър *от член на Д..* Според св. Ю. Ц. – председател на Д., при снемане на сведението се провежда разговор със служителите, които разказват накратко това, което се отнася до случая, след което член на Д. започва да записва. Логични и разбираеми са показанията на св.Ц., че сведенията се набират на компютър, а не се предоставят ръкописно от лицата, тъй като понякога трудно се разчитат. Според свидетелката Д. И. – пряк ръководител на наказания служител, сведенията се дават устно, а член на комисията ги записва (набира на компютър), след което подробно ги изчита и пита дали е записано правилно. Този начин на документално оформление на предоставените в хода на дисциплинарното производство писмени сведения не противоречи на материалноправната уредба, нито указва на допуснати съществени процесуални нарушения при събиране на доказателствата, още по-малко, че сведенията били „предварително“ подготвени. Всички свидетели еднозначно установяват, че сведенията им са снети при проведена среща с членове на Д., поради което възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни. Установява се от приложената дисциплинарна преписка, че Д. е извършил всички процедурни действия за пълно, обективно и всестранно разследване съобразно чл.207, ал.3 от ЗМВР, което разследване е довело до разкриване на обективната истина по случая.

Изцяло ирелевантно е конкретното място, където са снети сведенията на служителите на МВР в хода на дисциплинарното производство. Неотносимо е и отношението на Ф. по време на задържането на Т., както и липсата на настъпили вредни последици, както неправилно се твърди от жалбоподателя, защото вредните последици са съобразени от самия законодател в хипотезата на чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР – уронване престижа на службата. С аргумент от чл.194, ал.3 от ЗМВР са ирелевантни и доводите на жалбоподателя за частично прекратяване на наказателното производство по обвинението по чл.302, вр. чл.301 от НК.

Неправилно в писмената си защита от 25.03.2024 г. жалбоподателят разделя хронологията на събитията на такива, случили се на 13.02.2023 г. и на 22.03.2023 г. Между двете дати има безспорна връзка, като съдът приема, че поведението на служителя и на двете дати осъществява фактическия състав на нарушенията по чл.203, ал.1, т.7, предл.2 и т.13 от ЗМВР.

В заключение, съвкупната преценка на така описаната по делото доказателствена съвкупност категорично и безпротиворечиво доказва вмененото на жалбоподателя дисциплинарно нарушение по чл.203, ал.1, т.7, предл.2 и т.13 от ЗМВР. Спазването на установения в обществото правов ред и придържането към наложените се в него етични правила за поведение са задължителни за всеки гражданин. На по-силно основание, това важи за служителите на МВР, призвани по закон към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред (чл.2 ЗМВР). Израз на по-високите изисквания към тяхното поведение в и извън работно време са именно вменените за нарушени норми на т.т.15, 19 и 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Същите уреждат императивни задължения на служителите на МВР: да съобразяват законността на действията си, които смятат да предприемат; да пазят доброто име на институцията, която представляват; да насърчават хората да спазват закона, като дават личен пример с поведението си. Това не са бланкетни и изпразнени от съдържание изрази, доколкото съобразяването на поведението на служителите на МВР с тях има за непосредствен резултат повишаване на доверието на обществото в дейността на МВР. С поведението си полицейският служител е нарушил всички визирани разпоредби, поради което правилно и законосъобразно му е наложено най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“.

Вярно е, че нарушаването на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР е основание по чл.201, ал.1, т.12 ЗМВР за налагане и на по-леко дисциплинарно наказание „порицание“. При упражняване на правомощията си по избор между двете дисциплинарни наказания ДНО следва да се съобрази със законоустановената цел по чл.4, ал.2 от Инструкция № 8121з-877 от 6 юли 2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, според която дисциплинарите наказания се налагат с цел да се въздейства възпитателно и превантивно на извършителя на дисциплинарното нарушение и на останалите служители. Това правомощие ДНО следва да упражни при съобразяване на принципа за съразмерност по чл.6 АПК, а именно като упражни правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и се въздържа от актове и действия, които

могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Събраните в хода на дисциплинарното производство значителни по обем доказателства са указание, че органът е подходил обективно към правомощието си за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. Засиленият медиен интерес корупционното поведение на служителя на МВР е указание, че обществото ни като цяло е особено чувствително към подобно поведение. Не може да се приеме, че с оспорената заповед се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, тъй като евентуална липса на реакция от страна на органа по назначаване на служителя на МВР, би засилила и без това негативното усещане в обществото ни за различен подход при особено тежки нарушения, каквото е корупционното поведение (в случай, че се наложи по-лекото дисциплинарно наказание). Същевременно, би се въздействало негативно и на останалите служители на МВР, към които ще се излъчи сигнал, че сериозни нарушения като тези по т.т. 15, 17, б. „а“, „в“, „д“ и „ж“, 19, 20, 25, 42, 45, 49 и 50 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР са съвместими с оставане на служба в МВР. Последният резултат съдът намира за абсолютно противоположен. По изложените съображения съдът намира, че наложеното най-тежко дисциплинарно наказание е справедливо, съразмерно и съответно на преследваната законова цел.

По изложените съображения не са допуснати отменителни основания по чл.146, т.1-5 АПК и на основание по чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. Т., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.8, к-т 12, чрез адв. Д. П., срещу Заповед рег. № 8121К-12337 от 02.10.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.204, т.1, чл.194, ал.2, т.1, предл.1 и т.4, чл.197, ал.1, т.6 и чл.203, ал.1, т.7, предл.2 и т.13, вр. чл.226, ал.1, т.8 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА В. А. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [улица], да заплати на Министерство на вътрешните работи на основание чл.143, ал.3 АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ:

